

Valerie Theriel

**KREV
PREDÁTORŮ 2**

Mentální volání, Bratrstvo a Řád

Valerie Thieriel

KREV PREDÁTORŮ

2

Mentální volání, Bratrstvo a Řád

1. kapitola – Sdílená bolest

Bolesti už začínaly být nesnesitelné, ale Raisin se snažila být statečná a splnit úkol. Při kontrakcích myslela na to, že musí dát svému muži dědici, na kterého čekala celá jeho rodina po léta. Poslední dobou si užila své. Dávali jí najevo, že je neschopná, ale od té doby, co otěhotněla, byli na ni něžní jako holubičky. Asi si mysleli, že okamžitě zapomene na jejich ústrky. Ona ale nezapomínala. Teď to však nebylo důležité. Dítě bude stejně její. Hrozně se na ně už těšila. Doktoři a sestry se kolem ní sbíhali, porod vrcholil.

„Teď silně zatlačte, paní Beltramová,“ slyšela říkat doktora.

Sebrala poslední zbytky sil a tlačila. Pak nastalo hluboké ticho, do kterého nějaká sestra vykřikla, s řinčením upustila na zem kovovou misku, odpotácela se do rohu a zvracela. Raisin pohlédla na doktora, který vykulil oči a zbledl. Díval se na něco ve svých rukou. Zahlédla šedavou pupeční šňůru.

„Co se děje, pane doktore? Už je po všem?“ zeptala se ho.

Usoudila tak podle bolestí, jejichž obtěžující návaly ustaly. Ale on jí nedokázal hned odpovědět. Třesoucíma se rukama přestříhl pupeční šňůru a do vozíku vedle porodního stolu, kde Raisin ležela, položil něco, co zabalil do narychlo přinesené pleny.

Když se na to Raisin podívala, opravdu to bylo – něco. Zřejmě jenom stěží by to kdokoliv přirovnal k novorozenci. Jedno oko to mělo znetvořené, na hlavě jen jakési roztroušené chumáče chlupů, ruce a nohy každou jinak dlouhou, prsty mnohde úplně chyběly a kůže měla rudou barvu, jako po spálení. Ústa a nos se sbíhaly v jednu zející díru jako po rozštěpu patra a uši to mělo špičaté jako zvíře.

Chvíli se to ani nehýbalo, zatímco se na to Raisin nevěřícně dívala, ale pak to k její hrůze otevřelo to méně postižené oko a tou zející dírou to vydalo nervy drásající zvuk, což měl být zřejmě pláč.

„Myslela jsem, že je to mrtvé?“ poznamenala jedna z přítomných sester a odváděla onu kolegyni, které se udělalo nevolno.

Když doktor viděl, že se to hýbe, srdnatě se sklonil a poslouchal tlukot srdce. Zatvářil se znepokojeně. Raisin byla ztuhlá šokem

„Pane doktore, tohle jsem opravdu porodila?“ ptala se tiše.

„Bohužel ano, paní Beltramová. Ale podle všeho to dítě zřejmě nebude žít dlouho. Jeho srdce a plíce jsou nedovyvinuté. Je zázrak, že vůbec ještě žije, ve stavu, v jakém... Sama vidíte,“ odpověděl jí doktor a zatvářil se účastně.

Raisin cítila, jak jí prudce buší srdce a krev se jí valí do hlavy. Od konečků prstů na nohou až po hlavu cítila odpor k tomu tvoru vedle sebe. Ale pak to stvoření zavrňelo, otočilo to k ní trochu hlavu a podívalo se na ni. A její pocity se změnily v hlubokou lítost a žal.

V tom jeho pohledu byla výčitka a utrpení. Raisin se přemohla a chytila to stvoření za jediný prst jeho znetvořené ruky. Jeho oko se opět zavřelo a ono znehybnělo. Doktor se k němu znova sklonil se stetoskopem, aby poté vzhlédl a zavrtěl hlavou. Raisin pochopila, pustila ruku dítěte, zaklonila hlavu, nadechla se a vložila všechnu svou duševní bolest do nelidského výkřiku.

Alexandra se probudila a prudce se posadila.

„To byl ale strašný sen!“ pomyslela si.

Okamžitě podvědomě zašátrala vedle sebe, ale pak si uvědomila, že je v pokoji sama a vzpomněla si, že je Tristan ve městě, aby vyřídil nějakou záležitost ohledně úpravy interiéru hradu, kterou plánovali.

Pocítila osamělost, ostatně jako pokaždé, když byli třeba jen na pár hodin odloučení. A navíc, i jejich dcera Amber odjela, a to dokonce až do Států, kde kdysi oba žili.

Alexandra neměla dobré pocity, když v celém hradě necítila přítomnost jiné osoby jejich druhu, přestože věděla, že se Tristan před svým odjezdem jako vždy postaral o její bezpečí. V oknech měli mřížce, které se daly uzamknout – to kvůli případnému útoku čistokrevných upírů, kteří uměli létat – a okolo hradu byla hromada strážných. Mimoto byla jeho masivní brána zamčená a dovnitř se nikdo bez pozvání nedostal.

Ale to teď Alexandru příliš neuklidnilo. Myslela na ten sen – tu hrůznou noční můru, z které se právě celá v šoku probudila. Zdálo se jí o nějaké ženě, co porodila znetvořené dítě, které po chvíli zemřelo. Cítila její bolest tak zřetelně, jako by to byla ona sama,

nebo někdo blízký. S hrůzou si uvědomila, že ta žena dokonce vypadala jako ona. Ta podoba byla neuvěřitelná a děsila ji.

Nakonec se Alexandra vyřítla z postele a zapnula počítač, aby se pokusila spojit s ochráncem jejich rodu ve Státech, otcem Carminim, který po smrti jejího přítele, otce Birda, převzal vedení společnosti mnichů, nazvané Řád. Ti jí kdysi pomáhali při ochraně dospívajícího Tristana a nyní měli bdít nad Amber, která trvala na tom, že chce poznat svět. Chtěla vědět, jestli už dcera dorazila a je v pořádku.

Rozladěně shledala, že kněz nebere telefon. Nechala mu vzkaz, aby jí zavolal. Pak šla znova spát, ale už neusnula. Stále cítila bolest té ženy a toužila po tom, nějak ji utěšit.

V sousedství neklidné kněžny Alexandry – na hradě rodu Dragonianů – se ve své ložnici probudil pohledný tmavovlasý muž. Při tom sebou tak prudce trhl, že pouhým pohybem shodil z postele jakousi ženu, která ležela vedle něj a láskyplně ho pozorovala, jak spí. Musel mít velikou sílu, jak už prozrazovala jeho svalnatá postava.

Vstal, aniž si ženy, která při svém pádu vykřikla a následně si třela loket, všiml. Postavil se k oknu, kde za závěsy zářilo sluneční světlo. Bezpečně za nimi ukrytý přemýšlel o tom, co ho právě probudilo. Nějaké duševní spojení s nesmírně trpící osobou. Něco podobného ještě nikdy předtím nezažil. Tvář té ženy, jejíž výkřik plný bolesti ho vytrhl ze spánku, se mu nesmazatelně vryla do paměti.

Žena, kterou srazil z lůžka, se k němu postavila a mazlivým hlasem pronesla: „Je vám něco, kníže? Pomůžu vám, můj pane. Vraťte se na lože a nasytte se, prosím.“

Muž, kterým nebyl nikdo jiný než kníže Dragonian, se k ní otočil a popuzeně zavrčel: „Ty jsi ještě tady? Myslel jsem, že už jsi dávno odešla domů za svým snoubencem. Copak tě nepoučili, že poté, co já se nasytím, tu nemáš co pohledávat? Nestojím o to, abys tu byla, když já spím, rozumíš? Už nikdy to nedělej! Jinak pocítíš můj hněv.“

Dívka vykotala omluvu a strachy pobledlá spěšně odběhla. Všichni v okolí si mysleli, že má tento kníže spoustu lidských milenek, ale to, co s nimi dělal, nemělo s tímto nic společného. Potřeboval pouze jejich krev, kterou se sytil, protože jako čistokrevný upír jinou potravu přijímat nemohl. A když se pak tyto dívky provdaly, jejich manželé překvapeně zjišťovali pravdu o netknutém panenství svých žen.

Jemu bylo úplně jedno, co si kdo myslí o tom, čí krvi dává přednost, či co s kým dělá. Vdané ženy pak už nechával na pokoji. Možná i proto, že v koutku duše obdivoval ony lidské páry. Často je pozoroval, jak se spolu procházejí, povídají si a smějí se, mají děti... A přemýšlel o tom, proč se nemůže k nikomu duševně připoutat. Vlastně důvod znal, avšak stále doufal, že konečně pomine. To se ale nestalo. A nyní ho náhle probudil ten hrozný sen a on cítil v duši zoufalství a bezmoc té ženy, které by tak rád pomohl. Jako by ho k tomu něco podvědomě nutilo.

Vzpomněl si na jistý upíří manželský pár, který měl to štěstí, že spolu už devatenáct let žil v lásce a harmonii na sousedním území. S hrůzou si totiž uvědomil, že se ta žena ze snu podobala Alexandře. Tu mu náhle svitlo, kdo to je. Vzpomněl si na jednu

událost, která se stala, když byl malý, a toto s ní souviselo. Co se týkalo té ženy, byl si její totožností nyní již zcela jistý.

Zauvažoval nad tím, co bude dělat, protože mu bylo jasné, že se něco děje, a považoval za nutné o tom kněžnu informovat. Potíž byla v tom, že jejich rody byly v podstatě znepřátelené. Jeho otec se kdysi s otcem knížete Tristana pustil do křížku kvůli území a musel to vzdát. Teď byl ale pryč a jeho syn se pevně rozhodl, že i přes nepřátelství musí svěřit, co zažil, kněžně Alexandře.

Také mu na mysli vytanula jiná, ne zase tak dávná událost, po které spolu jejich rody uzavřeli jakýsi pakt o neútočení, ale rozhodně se nijak nespřátelili. Kněžna Alexandra mu tehdy dala jasně najevo, že se od nich má držet dál. I přesto měl o rodu Albacetraniánů poměrně přesný přehled, a to nejenom díky svému dobrému upřímu zrak, jelikož byl čistokrevný, ale i díky klevetivému služebnictvu.

Kromě toho byli někteří jeho sluhové a služky přímo v příbuzenských vztazích s těmi jeho sousedů. Proto věděl o všem, co se šustlo na jejich hradě, a tím pádem i o Tristanově a Amberině nepřítomnosti. Tato situace mu však nyní jenom nahrála, poněvadž s těmi dvěma mluvit nepotřeboval. Záležitost, kterou on hodlal vyřešit, se týkala pouze kněžny Alexandry. Doufal, že ho kněžna vyslechne, pomůže mu pochopit tento sen, a on jí bude moci podat pomocnou ruku tak, jak po tom už odedávna toužil. A nejen to.

Chtěl opět vidět zblízka Alexandru, což se mu za ta dlouhá léta ani jednou nepodařilo. Ženu, o niž kdysi usiloval a neuspěl. Hlavně však cítil nutnost zjistit, co se to vlastně děje. Kníže Dragonian se nakonec rozhodl, usedl za psací stůl, chopil se pera, papíru a erbovního prstenu se svým rodovým znakem. Napsal nějaký

dopis, zapečetil jej a zavolał si jednu ze služebných, o které věděl, že její matka slouží dlouhá léta u Albacetráničů a je důvěrníčkou kněžny Alexandry.

Dívka před knížetem předstoupila se zvědavostí, ale i strachem, a on jí – dost neochotně, protože byla přece jenom pouhý člověk, kterému tak důležitý úkol nepříslušel, obvykle to zařizoval speciální posel – předal onen list a nařídil jí, aby ho beze svědků předala své matce, která ho má doručit paní kněžně. K tomu přidal ještě výhrůžku ve smyslu toho, co se jí stane, když o tom někde něco špitne. Ohledně doručení tohoto dopisu však neměl kníže jiné volby a napsat kněžně Alexandře v této situaci prostě musel.

Jeho gentlemanské chování, a také úcta k ženě, jíž psal, mu nedovolily, aby se vznesl a bez pozvání přistál na okně její ložnice, i když by to bezpochyby dokázal udělat tak, aby ho strážné nezahledly. Nemínil kněžnu vyděsit a zavdat jí příčinu k tomu, aby na něj poslala svého manžela, kterého se sice nebál, ale zabít ho také nehodlal, aby jí nezpůsobil žal. Dobře věděl o tom, že ho i po dlouhých letech velmi miluje. Respektoval také, co jí kdysi slíbil, a tak se teď usadil v křesle u okna a zadumaně čekal na západ slunce a její odpověď.

Když se Raisin probudila, nejdříve si nevzpomněla, co se stalo. Potom spatřila skoro prázdnou kapačku, vedoucí k její ruce životadárný roztok. Uvědomila si, kde je, a následně i proč tam je. Byla už sice omytá a v čisté košili, ale celé tělo ji bolelo a duše ještě více.

„Porodila jsem zrůdu!“ říkala si zděšeně.

S hrůzou si vzpomněla na manžela, na jeho i svou rodinu. Věděla, že od nich soucit čekat nemůže. Nikdy nemohla – natolik je znala. Zbývalo jen čekat na jejich příchod a připravit se na reakce.

Později toho dne, přesněji v návštěvních hodinách, uslyšela na chodbě nějaké rozčilené hlasy, aby k ní do pokoje posléze vtrhl její manžel a jeho rodiče, doktor, její rodiče a mladší bratr Chip.

Její manžel Roger Beltram byl o deset let starší než ona, měl vodnaté modré oči a řídnoucí světlé vlasy. Popravdě, jejich sňatek byl domluvený. Z toho, co kdysi slyšela, pochopila, že rod Stevensů a Beltramů jsou v nějakém zvláštním svazku, který vznikl již před lety. A když Beltramovi hledali nevěstu pro jejich syna, pohrozili Stevensovi své dceři Raisin, že ji vyženou z domu bez jediného centu v kapse, pokud si Rogera Beltrama nevezme.

Jelikož byla Raisin odjakživa uzlíček nervů, deptaný na duši jejich nelaskavou a přísnou výchovou, řekla si, že ji určitě nic horšího čekat nemůže a souhlasila. V tom se však šeredně spletla. Manželství s Rogerem bylo hrozné. Chtěl stále jen syna a vyčítal jí, když mu ho nedala. Jinak nenechal na pokoji jedinou sukni a jeho avantýry plnily stránky bulvárních plátků. A teď, když už si Raisin myslela, že bude mít konečně pokoj a trochu štěstí, stala se tato strašná věc.

„Nesmí se to nikdo dovědět! Tohle by zničilo mou kariéru! Všechnen personál, který u toho byl, musí ihned podepsat prohlášení o mlčenlivosti, jinak se budu soudit!“ vytrhl Raisin z přemýšlení ječivý hlas jejího manžela.

„Ale co pohřeb vašeho dítěte? Musíte ho přece dát pohřbít!“ namítl ten lékař, který pomáhal Raisin při porodu.

Beltram rozčileně reagoval: „Vy tomu říkáte dítě? Vždyť se to ani nepodobá člověku! Klidně to někam vyhod'te, třeba kam dáváte použité jehly.“

Raisin z něho zabylo zle a odhodlala se k ráznému prohlášení: „To teda ne! Moje dítě nikdo do odpadků vyhazovat nebude!“

Všichni příbuzní se na ni okamžitě podívali a zpražili ji nenávisťnými pohledy. Kromě Chipa, který se na sestru soucitně díval.

Její matka k ní přišla a ostře jí řekla: „Tobě nestačí, jak jsi nás všechny porodem té zrůdy zostudila? Ty tomu zmetkovi ještě chceš dát naše jméno? Ale to ti nedovolíme! Vydědíme tě. Stejně nejsi naše vlastní dcera. Adoptovali jsme tě a je to vidět. Kdo ví, jaká zrůda porodila tebe, když ty nejsi schopná porodit normální dítě!“

Raisin vždycky cítila, že jí rodiče dávají méně lásky, než by mohli a hlavně měli. Zvláště poté, co se jim narodil Chip. Ale o adopci až doposud nevěděla. Zůstala na matku zírat s otevřenými ústy.

Její manžel tomu nasadil korunu slovy: „A já hned zítra zažádám o rozvod!“

Všichni se poté otočili a odcházeli pryč, nevšímajíc si ohromného doktora, který takovou scénu nečekal. Zůstal tam pouze on a Chip.

Lékař se po chvíli probral z ohromení a nevěřicně pronesl: „Teda, tohle jsem ještě neviděl. Místo, aby vás litovali a podpořili...“

„Z toho si nic nedělejte, pane doktore! Byli takoví vždycky. A budu jen ráda, že se konečně zbavím toho proutníka Rogera. Aspoň vím, proč na mě jsou takoví. Nemám a nikdy jsem neměla u nikoho z nich podporu. A víte, co? Ať táhnou k čertu!“ vzchopila se náhle Raisin.

Tu se ozval Chip: „Co se mě týče, jsi pořád moje sestra. Když budeš něco potřebovat, pomůžu ti.“

Raisin se na něj usmála, ale i on se pak omluvil a odešel, aby rodiče nezuřili.

Doktor se ještě zeptal, jestli něco nepotřebuje, a na odchodu dodal: „Nebojte se, tělíčko vašeho dítěte nevyhodíme. Zavolám kněze a ten už najde nějaké řešení. Pošlu ho pak také za vámi a vy mu sdělíte svá přání ohledně této věci.“

„Ale já nejsem věřící, pane doktore. Dokonce mi z kostelů odjakživa naskakuje husí kůže. Ani nevím proč," oponovala mu Raisin.

„To nevádí. Víím, že u něj stejně najdete pochopení," usmál se konejšivě lékař a odešel.

Po jeho odchodu si Raisin chtěla poplakat, ale tíha v jejím srdci byla tak velká, že jí slzy odmítaly téci. Cítila se strašně osamělá a její duše přímo volala po soucitu. Tak zavřela oči a vysílala do světa alespoň neslyšnou prosbu o pomoc.

„Jsem tak zoufalá a strašně trpím! Přijďte mi někdo na pomoc, prosím!" byly její myšlenky.

Neměla tušení, že na druhém konci světa někdo její volání skutečně vnímá.

Děsivé stvoření s rudýma očima, jež ze sebe dostalo neslyšné zavrčení: „Tvá smečka tě slyší a již brzy přijde na pomoc, holčičko. Já už se o to postarám. Je čas.“

Kněžna Alexandra seděla za dlouhým stolem ve velké místnosti a jedla. Spíše se tedy dloubala v jídle a duchem byla zcela nepřítomna. Pozorovala nádherný západ slunce a myslela na ten hrozný sen, který ji předčasně vzbudil a uvrhl ji do hlubin duševní trýzně, která byla tím horší, že její milovaný manžel nebyl zrovna s ní. Kdyby byl Tristan doma, okamžitě by se mu svěřila a on by jí pomohl se z toho dostat. Mohla se s ním sice telefonicky spojit, ale to nebylo úplně ono. A ona ho kromě toho nechtěla rozptylovat a přesvědčovat k tomu, aby všeho nechal a vrátil se domů, jakkoli jí bylo mizerně.

A mělo být hůře. Už před chvílí Alexandra zpozorovala jistou mladou dívku, služebnou na hradě knížete Dragoniana, jak prošla místností do kuchyně a kývla jí na pozdrav, přičemž na ni vrhla podivný pohled, který u ní dříve nezaznamenala. A to ji dobře znala. Vždyť její matka, Hanna, byla Ambeřinou chůvou a doposud u nich pracovala. Alexandra jí naprosto důvěřovala a ona ji nikdy nezklamala.

Výraz Hanniny dcery ji nesmírně zaujal, ale pak ho pustila z hlavy. Po chvíli se však objevila samotná Hanna, která se tvářila ještě podivněji. Byla smrtelně bledá a blížila se ke své paní s neobyčejně vážným výrazem ve tváři.

„Špatně jste spala, paní kněžno? Chybí vám kníže, že ano?“
poznámala na úvod.

Alexandra pouze přikývla a tázavě se na služebnou zadívala. Ta rozpačitě přešlapovala z nohy na nohu a jednu ruku měla za zády.

„Stalo se něco, Hanno? Řekni mi to! Přece víš, že se mě nemusíš bát. Už jsem ti někdy ublížila? Neseš mi nějakou zprávu, že ano? Něco hrozného?“ zeptala se jí zaujatě její paní.

Hanna si uvědomila, že Alexandra zcela přesně odhadla její současné pocity. Kněžna sice nebyla čistokrevná a neuměla myšlenky lidí ovládat, ani číst doslova, ale i tak toho dost poznala. Zvláště, když byl člověk rozrušený, což Hanna nepochybně byla. Dokonce ani nebyla schopna Alexandře odpovědět, pouze s dramatickým výrazem natáhla dopředu ruku a ona v ní spatřila nějaký dopis. Knížecí dopis, jak bylo patrné na první pohled.

Když ho pak služka položila na stůl před svou paní, Alexandra identifikovala pečeť, která tam byla vytlačena. Nevěřila svým očím, protože tohle se už devatenáct let nestalo. Dopis od knížete Dragoniana. Navíc přímo pro ni. Bylo to velmi podivné, ale skutečné, i když by raději doufala v opak. Zatmělo se jí před očima a chvějícíma se rukama rozlomila pečeť.

„Drahá kněžno Alexandro! Důležité okolnosti mě nutí k tomu, požádat vás o schůzku v jisté dost naléhavé záležitosti. Jelikož vím, že se asi stěží vydáte na mé území, navrhuji, abyste mi umožnila vás navštívit na vašem hradě. Přijdu v míru a neozbrojen, takže se z mé strany nemusíte obávat žádného úskoku. Také bych si dovolil požádat o utajení této záležitosti před vašim i mým služebnictvem. Svou odpověď nechejte doručit stejnou cestou, kterou přišel můj list. Uvítal bych, kdybyste tak učinila neprodleně, jelikož tato záležitost nesnese odkladu. S hlubokou úctou, kníže Alterius Dragonian,“ přečetla si v něm.

Alexandra se snažila přijít na to, co od ní může chtít, a obrátila se na Hannu, které samozřejmě nesdělila obsah listu, jakkoli byla její důvěrníci. Neslušelo se, aby kněžna probírala záležitosti upírů s lidmi, a nyní se jí do toho ostatně ani nechtělo.

„Myslíš, že kníže Dragonian ví o Tristanově momentální nepřítomnosti zde?“ zeptala se jí přesto zamyšleně.

Hanna jenom pokrčila rameny, načež poznamenala: „Je toho málo, o čem kníže Dragonian neví. Ani bych se nedivila, kdyby vám zrovna koukal těma svýma rudýma očima přímo do talíře, paní kněžno. Víte přece, že oni na rozdíl od vás vidí i potmě.“

Alexandra vstala a s tím dopisem v ruce jí oznámila: „Počkej tady. Přinesu odpověď, kterou mu necháš doručit po své dceři.“

Poté se upírka zavřela v ložnici, kde knížeti napsala odpověď, která obsahovala souhlas se schůzkou a také slib jejího utajení před služebnictvem. Schůzka se měla konat v její ložnici za půl hodiny od chvíle doručení této odpovědi jejímu odesilateli.

Ihned nato Alexandra mlčky podala dopis s erbem, ale bez pečeti, jelikož erbovní prsten měl Tristan, Hanně. Ignorovala její zvědavé pohledy a vrátila se do ložnice, kde se zamkla a dávala do pořádku svůj vzhled, poněvadž se chtěla cítit co nejvíce sebejistě. To jí vždycky pomáhalo.

Sice byla v pokušení navrženou schůzku odmítnout, ale nemohla si to dovolit. Nechtěla totiž Dragoniana rozhněvat, na což měl v duchu jejich dávné úmluvy o neutralitě plné právo. Dobře věděla, že ji její svéhlavá dcera Amber přes všechny dobře míněné rady už dávno porušila, a ona sama se divila tomu, že je jejich soused nenapadl. Takže i když byl Tristan pryč, neriskovala Alexandra hněv tak mocného čistokrevného knížete a raději se

spoléhala na to, že jí neublíží a na svou výmluvnost. V duchu spílala své dceři za její neposlušnost a modlila se, aby svého silného souseda nějak zvládla.

Kníže Dragonian už netrpělivě bubnoval svými prsty na okenní parapet, když se konečně objevila dívka s odpovědí od Alexandry. Celá udýchaná mu předala dopis a s otevřenými ústy civěla na to, jak ho kníže nedočkavě otevírá. Byla tak strašně zvědavá, že ji musel poslat pryč silou vůle, jinak by tam drze zůstala. I tak ho pozorovala klíčovou dírkou a spatřila, jak si list přečetl a pak ho k jejímu údivu okamžitě spálil. Poté se vydal do své ložnice, odkud se po chvíli opět vynořil a ona si všimla, že se převlékl do svých nejlepších šatů. Hned nato vylétl oknem do nočního ticha a nechal si s sebou meč, což ji udivilo snad nejvíce.

Ubohóu dívku přímo svrběl jazyk tím, co by tak ráda někomu svěřila, ale věděla, že by za to zaplatila životem, kdyby se Dragonian dozvěděl, že někomu vyzvonila, jak se celý naporáděný žene na schůzku s manželkou svého souseda, který je momentálně mimo svůj hrad.

Ani zvědavost její matky, Alexandřiny služky Hanny, neměla být patřičně ukojena. Pronásledovala svou paní – která se objevila pobledlá, avšak nádherně upravená, ve dveřích své knížecí ložnice – zoufalými pohledy, ale nic se od ní nedozvěděla.

Vyzvídat taky nemohla. Věděla, že to osobě jejího postavení nepřisluší, a i když na ni byla upíří kněžna hodná, nebylo radno ji rozhněvat. Hanna už ji totiž vzteklou viděla a moc dobře si to pamatovala. To bylo toho dne, kdy přistihla jednu mladou služku při tom, jak se snaží svádět knížete Tristana.

Ten na to sice nijak nereagoval, jelikož dívku přímo odmítl a poslal ji hned pryč, zato Alexandra se za ní vyřítla ve své upíří podobě a nemilosrdně se s ní vypořádala. Už samotný její vzhled budil hrůzu, a to, co s tou nebožačkou udělala, Hannou otrásl. Sám Tristan ji musel přemlouvat, aby ji nezabila a přestala ji děsit svými výhrůžkami.

Od té doby byl klid. Některé služky sice po knížeti stále pokukovaly, ale u toho po oné hrozně příhodě také zůstalo. I tak bylo zvláštní, že si kníže Tristan nikdy nenašel nějakou konkubínu a miloval pouze jedinou ženu, protože to vůbec nebylo obvyklé. Jiní urození upíři měli celé harémy a mnohým ženám i upírkám by nebylo proti mysli stát se konkubínou mocného knížete Albacetrانيا.

Kníže totiž nejen, že vypadal stále na osmnáct a byl velmi hezký a svalnatý, ale byl také proslulý svou mužností – soudě dle klepů jeho služebnictva. Mezi upíry bylo navíc zvykem nosit na těle viditelné známky svých podivných hrátek, a tak jejich ženy a zvláště konkubíny hrdě odhalovaly pokousané šíje, ramena a jiné části těla.

Alexandra sice nebyla zrovna zvrhlá, ale usoudila, že Tristanově pověsti prospěje, když tak učiní rovněž, ačkoli na tom netrval. Ona tím však demonstrovala něco jiného. Ukazovala jiným ženám, že o ni má její manžel stále zájem a o ně tudíž nestojí, kdyby je snad napadlo s ní o něj soutěžit.

Takže mezi místními ženami panovalo všeobecné zklamání z toho, že ji ještě nezavrhl nebo nepřibral ke svým hrátkám jinou, protože byl mezi upíry se smíšenou krví ten nejmocnější a nejsilnější. Přesněji byl vlastně jediný upír se smíšenou krví v

takovém významném postavení, a to už od doby, kdy se před lety objevil v této zemi.

Také jedním z nejbohatších, přestože bylo známo, že většinu svého jmění zdědil a šly i jakési zvěsti o tom, že z toho velký podíl uchvátila jeho žena. Ale takové řeči ona pokaždé popírala a jiné ženy to rozhodně nezajímalo, protože pro ně byl přitažlivý tak, jako tak. Slídily však za ním pořád marně.

Na tohle teď myslela mladá služebná Dragoniana. Tušila, že by informaci o tajné schůzce svého pána se ženou, na jejímž místě se viděla polovina upírek v zemi, velmi výhodně prodala kterékoliv z nich. Ale to nemohla, poněvadž s jejím upířím pánem nebyly vůbec žádné žerty. Tak se ve svém pokoji třásla potlačovanou chutí na klepy, zatímco se u Albacetranianů kněžna Alexandra vážně podívala na její matku a přikázala jí, aby ji v následujících chvílích nikdo nerušil v její ložnici a všichni se drželi dále od této místnosti, ať se děje cokoliv.

Pak se tam opět zavřela a Hanna se vydala vyřídit její příkazy, přičemž se celá třásla zvědavostí stejně jako její dcera. A nejenom jí. Rovněž nevolí, neboť knížete Dragoniana obzvláště nesnášela. Její dcera si od ní před časem vyslechla svoje, když zamířila do služby zrovna k němu i přesto, že s tím její matka nesouhlasila. Avšak úchvatný vzhled čistokrevného knížete zmohl mladou dívku natolik, že si nemohla pomoci, jakkoli nepříjemný tento upír byl.

Kněžna Alexandra za sebou zamkla dveře a přešla k zamřížovanému oknu, jehož mříž naopak odemkla a otevřela okno dokořán, aby se posléze usadila na manželskou postel a snažila se potlačit chvění svých rukou. Seděla tam potmě a čekala.

V tu samou dobu postával na letišti v jednom městě ve Státech u terminálů stárnoucí muž, oblečený do kněžské sutany. Nervózně se rozhlížel kolem sebe svýma stále výraznýma tmavýma očima. Vlasy měl sice poměrně prošedivělé, poněvadž se mu už přiblížila padesátka, ale vysokou postavu měl stále udržovanou a držel se zpříma.

Amber ho spatřila ve stejném okamžiku jako on ji. Také samozřejmě vycítila jeho přítomnost, protože byl stejně jako ona – navzdory svému kněžství – upír se smíšenou krví. A dávno to o sobě věděl. Pouze stále žil jako kněz. Takže, i kdyby se s Amber navzájem neznali z videohovorů, poznali by se nyní stejně.

Navíc, on jako by v ní spatřil její rodiče, poněvadž Amber zdědila Tristanův pohledný obličej a její tělo bylo zase dokonalou kopií těla její matky – kněžny Alexandry. Vzpomínka na ni otce Carminiho zabořila. To když si promítl jisté ráno v Las Vegas a s tím spojený dávný incident. Potlačil to a vyšel Amber vstříc.

„Strýčku Vito!“ zvolala Amber poté, co se spolu oba nenápadně zkontaktovali očima.

Přiběhla až k němu a objala ho, což byl předem domluvený signál. Bratrstvo by mohlo číhat i tady, takže mínili být opatrní a předstírat příbuzenský vztah s knězem byla ta nejlepší volba pro bezpečí mladé upírky.

Když se otec Vito Carmini dozvěděl, že se Amber Albacetrnianová chystá do Států, krve by se v něm nedořezal. Otevřeně vyjádřil své mínění, ale bylo to stejné jako hrách na stěnu házet.

Alexandra s ním sice souhlasila, Tristan se k tomu nevyjádřil, ale Amber byla jako on – skála, se kterou nic nepohne. I teď si dost

sebejistě razila cestu mezi lidmi a jemu se orosilo čelo hrůzou a očekáváním problémů.

Celý její postoj doslova křičel: „Jsem mocná upírka, dávejte si na mě pozor!“

Tušil malér. Amber mu po nástupu do taxíku podala svůj padělaný pas a on do něj nakoukl.

„Amber Duková?“ četl nevěřičně.

„Nemohla jsem si pomoci,“ přikývla s úsměvem.

„To musel Tristan dost zuřit, že sis zvolila příjmení po bratrově přezdívkce, ne?“ opáčil kněz, ale ona jen pokrčila rameny.

Pomyslel si, že Alexandra zjevně poněkud nezvládla výchovu své dcery, která měla i Tristanovu povahu. Anebo to bylo jenom Amberino zdravé sebevědomí dítěte, které vyrůstalo v trochu divném, ale velmi láskyplném prostředí, a bylo silnou osobností. Věděl, že Alexandra a její dcera si velmi rozumí – ostatně i s Tristanem byli stále jako milenci – takže se vlastně Amber vyvinula tak jak měla. Bude si jen muset zvyknout na to, že se mu po dlouhých letech klidu vracejí do života jiní upíři.

To ještě nevěděl, co ho čeká doma. Ubytoval Amber na jednu noc u sebe a dal jí zvláštní pokoj. Bylo to dohodnuté z důvodu toho, aby se u něj mohla spojit s Alexandrou, která si vždycky dělala o svou dceru hrozné starosti. Také už tam našel od ní vzkaz. A hned vzápětí po příchodu domů, zatímco si Amber šla vybalit své věci, ozval se telefon znova. Nebyli to však žádní upíři ze vzdálené východní Evropy.

Byl to doktor z místní nemocnice. Trochu se spolu znali už z dřívějšíka. Otec Carmini tam chodíval utěšovat rodičky, když se náhodou stalo, že se jim narodilo mrtvé dítě. Pomáhal jim zařizovat věci, spojené s pozůstalostí, a tak podobně. I nyní mu lékař sděloval smutnou zprávu. Zároveň však dodal, že tentokrát je to jiné.

„To dítě se narodilo tak hrůzně znetvořené, že jsem to nikdy neviděl. Ukážu ti ho, leží zatím v márnici. Manžel té ženy je nějaké velké zvíře a pěkný hajzl. Představ si, že mi řekl, ať tu zrůdu vyhodím. A on i celá ta jejich slavná rodinka – ani jeden, kromě mladého kluka, jejího bratra – pro ni neměl ani slůvko účasti. Jako by byla jen kus nepovedeného nábytku. Rodiče jí dokonce řekli, že se to stalo proto, že není jejich vlastní, ale adoptovaná – věřil bys tomu? Snobi!“ ulevoval si lékař při rozhovoru s přítelem knězem.

Ten mu nakonec slíbil, že se v nemocnici ihned ukáže. Potom řekl Amber, aby se cítila jako doma, a omluvil se jí, že musí někam zajít. Ta jen mávla rukou, protože si potřebovala odpočinout, a tak otec Carmini odešel.

Byl už večer a Raisin pozorovala oknem třpytící se hvězdy. Uklidnění jí to ale nepřinášelo. Přemýšlela o tom, co bude dále s jejím životem. Připadal jí tak prázdný a nesmyslný!

Vtom uslyšela zakleпání na dveře a uviděla někoho vejít do svého pokoje. Neznámý člověk rozsvítil světlo a ona si zakryla obličej paží, aby ochránila oči před prudkou září žárovek.

Když ji po chvíli sundala, spatřila před sebou stát postaršího muže v kněžské sutaně. Když uviděl její obličej, na okamžik se zatvářil překvapeně, ihned poté ale nasadil kamenný výraz.

Přišel k ní blíže a hlubokým hlasem, který se hodil k jeho majestátně vysoké postavě, řekl: „Jsem otec Carmini, paní. Slyšel jsem o vaší hrozná ztrátě a přišel jsem vás utěšit v bolestné chvíli. Prý si také přejete pro své děťátko zařídit pohřeb?“

Podali si ruce a on usedl na židli u jejího lůžka.

„Cokoli mi tu řeknete, zůstane jen mezi námi. Jistě znáte zpovědní tajemství, přestože vím, že nejste věřící. To nevadí. Svěřte se mi s čímkoli, vypovídejte se ze své bolesti. Uvidíte, že se vám uleví,“ dodal ještě, když se neměla k řeči.

„Nevím, čím mám vlastně začít. A proč by to vlastně mělo někoho zajímat? Nikdy jsem nebyla důležitá. Naši zpočátku nemohli mít děti, tak mě adoptovali. A řekli mi to až teď, i když jsem to celou dobu tušila. Víte, otče, já mám tu hroznou schopnost, že umím vyčíst z tváří lidí, co si myslí, a tak jsem poznala z toho, jak se na mě naši dívají, že mě nemají rádi. Zvláště po tom, co se narodil Chip, jejich vlastní syn. Je sice fajn, vlastně on jediný není proti mně, ale je to ještě skoro chlapec a má dost starostí se svou pubertou. A naši jsou posedlí jenom svými penězi a mocí, spojením s mým mocným manželem, kterému mě v podstatě prodali. Byla jsem v mládí poněkud divoká a oni mi pořád nadávali. Pak mi pohrozili, že mě vydědí, když si Rogera Beltrama nevezmu. Bylo mi to jedno, hlavně když se dostanu z domu. Stejně jsem nikdy nikoho nemilovala. Pouze jsem muže využívala k tomu jednomu účelu. Kvůli vám to raději nebudu rozvádět. Ale ten chudák se sotva na něco zmohl. Asi jsem ho dost nepřitahovala. Zato si užíval s kdekjakou servírkou, či sekretářkou, a na mejdanech prý proháněl i místní štetky. Fakt skvělý manžel. Je sice slavný senátor, ale jinak obyčejná bačkora. Není na něm nic mužného nebo imponujícího. Ale já si taky nepřipadám moc žensky, zvláště

ted'. Jeho rodiče i naši mi dávali pěkné kapky, když jsem nemohla otěhotnět, a ted', když jsem porodila tu zrůdu... Asi jsem opravdu špatná a je to ve mně," pronesla dlouhou řeč Raisin.

Otec Carmini naslouchal a přemýšlel. Než zašel k ní, navštívil už onoho lékaře a ten mu v márnici ukázal mrtvolku jejího novorozeněte. Také už viděl její záznamy, obsahující i její datum narození. Musel si na to sednout, protože mu to souhlasilo s jistou letitou událostí. Průšvih se blížil mílovými kroky a mračna se stahovala nad jeho hlavou.

Mezitím Raisin pokračovala: „Cítím se tak osamělá! Stále musím myslet na toho ubohého tvorečka a je mi hrozně.“

Při jejích slovech jej opět zamrazilo a pohled na její obličej už dále snášet nemohl. Připomínal mu totiž jinou tvář – tak bolestně známou...

Pronesl k ní slova útěchy, ale nechtěl ji v jejím stavu děsit tím, co si právě uvědomil. Stačilo, že tím byl pěkně vyděšený on sám. Rozloučil se s ní a spěšně odešel domů.